

POSTANOWIENIE

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski

w sprawie z powództwa M. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Aresztu Śledczego w S.,
Dyrektorowi Aresztu Śledczego w B., Dyrektorowi Aresztu Śledczego w T.
i Dyrektorowi Zakładu Karnego w W.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 lutego 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 8 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania;

**zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Prokuraturii
Generalnej Skarbu Państwa 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł
kosztów zastępstwa prawnego.**

**Nakazuje wypłacić z kasy Sądu Apelacyjnego w [...] na rzecz
adw. K. K.-O. 3.600 (trzy tysiące sześćset) zł kosztów pomocy
prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu
kasacyjnym podwyższonych o kwotę stawki VAT.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Wprawdzie skarżący odwołał się oczywistej zasadności skargi, jednakże nie występuje ta przesłanka przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). Skarżący powołujący się na tę przesłankę ma obowiązek przedstawienia, na jakiej podstawie swoje twierdzenie opiera i które z przepisów zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Konieczne jest zatem przedstawienie takich zarzutów, które wskazują na oczywiste i rażące naruszenie przez sąd zasad orzekania w demokratycznym państwie prawa (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2009 r., I CSK 126/09, niepublikowane).

W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty świadczące o takim kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny.

Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny

wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., VCSK 2004/06, LEX nr 421035, z dnia 24 lutego 2006 r, IV CSK 8/06, LEX nr 201037).

Przesłankę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący odniósł do rozbieżności mających występować w odniesieniu do interpretacji art. 23 - 24 k.c. oraz art. 448 k.c. Nie przedstawił jednak argumentacji pozwalającej stwierdzić, że rozbieżność ta występuje w orzecznictwie sądów w tym zakresie.

Kwestia ta, jak wskazuje sam skarżący została przesądzona w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 18 października 2011 r., w sprawie do sygn.. III CZP 25/11, OSNC 2012/2/15. Sąd Najwyższy w tezie uchwały wskazał, że umieszczenie osoby pozbawionej wolności w celi o powierzchni przypadającej na osadzonego mniejszej niż 3 m² może stanowić wystarczającą przesłankę stwierdzenia naruszenia jej dóbr osobistych. Godzi się podkreślić, że użycie fakultatywnego wyrażenia „może” oznacza, że nie zawsze ta przesłanka naruszenia występuje i powoduje skutek w postaci naruszenia dóbr osobistych. Sąd Apelacyjny /ponadto odnosząc się do zasadności roszczeń skarżącego rozważył je w oparciu o kryteria indywidualne, uwzględniając okoliczności przedmiotowej sprawy.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹§ 2 k.p.c.), obciążając powoda kosztami zastępstwa prawnego na rzecz strony pozwanej (art. 984 § 1 k.p.c.).

Orzeczenie o wynagrodzeniu adwokata udzielającego powodowi pomocy prawnej z urzędu wynika z treści § 2, § 10 ust. 1 pkt 25, § 13 ust. 4 pkt 2 oraz § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 ze zm.).

[aw]